

selv om det var rigtigt, var det i og for sig ikke nogen Ulykke. Danmark kunde kun være stolt af at være Nr. 1 i den Række af Lande, som dog før eller senere maa gaa til at gennemføre Skolebespisning. Imidlertid er det dog saaledes, at man allerede flere Steder har gjort Forsøg, som gaa videre end de, vi have gjort herhjemme. I ethvert Tilfælde har jeg Oplysninger om, at der i norske Byer, navnlig i Kristiania, er indført en Skolebespisning, som netop fastslaa det Princip, vi ønske at fastslaa, nemlig det, at det skal være en Skolesag fuldt ud, ligesaa vel som det at lære Geografi og Naturhistorie. I Kristiania er det ganske vist Kommunen, som opretholder Institutionen alene. Den yder 100,000 Kr. aarlig til Skolebørns Bespisning i Kristiania, og der er tidligere ydet endnu mere. Der er af Kristiania Kommuneskoles 29,000 Elever 6,000, som faa gratis varm Mad. De øvrige, som ønske at deltage i Bespisningen, betale den Pris, som Portionerne koste. Men, som sagt, det, der er Hovedsagen, er, at man i Kristiania betragter Skolebespisningen fuldt ud som en kommunal Skolesag ligesaa vel som alle andre Sager, der angaa den offentlige Kommuneskole. Det er den Betragtning, som vi ønske anlagt overfor Sagen herhjemme, og det forekommer mig, at Danmark burde sætte en Ære i at være med til at fremme denne Sag. Det stemmer ikke med vor Udvikling paa adskillige andre Omraader, at vi have sultne Skolebørn gaaende om imellem os. Vi Forslagsstillere haabe derfor paa, at det høje Ting og den høje Regering denne Gang ville vise Velvillie og Lydhørhed overfor det Forslag, der her er fremsat.

Som jeg sagde før: Denne Sag er en fuldt ud demokratisk Sag, som alle burde være enige om at fremme, og det vilde sikkert være en stor Ære, om det kunde siges ud over Verden, at nu var der ingen sultne Skolebørn i Danmark mere. Om vi saa vare et af de første Lande, det blev sagt om, vilde det kun være en saa meget større Ære. Det vilde sikkert ogsaa bidrage til, at ikke alene danske Skolebørn holdt op at sulte, men at en hel Række Stater maatte følge efter og sørge for, at heller ikke deres mange tusinde sultne Skolebørn vedbleve at leve i denne Tilstand.

Jeg skal hermed anbefale det høje Ting dette Forslag til velvillig Gennemførelse og haabe, at det vil være muligt at faa mere ud af Sagen denne Gang, end det tidligere er lykkedes os.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Enevold Sørensen): Derom er der ganske sikkert Enighed, at det bør forhindres, at Skolebørn lide Sult under deres Nærværelse i Skolen, og at der derfor bør være Adgang for Kommunerne til at yde Bidrag til denne Sag, samt at hvad der paa denne Maade maatte blive ydet af Kommunen ikke skal have Fattighjælps Virkning for vedkommende Familieforsørgere. Dette Ting gjorde det første Skridt til Gennemførelse af denne Sag ved Vedtagelsen af et i 1890 indbragt privat Lovforslag. Dette Lovforslag fastslog for det første, at hvor en Kommunalbestyrelse bevilger Midler til Skolebørns Bespisning i de 4 Vintermaaneder, skal Udgiften opføres paa Skolevæsenets Konto, og Modtagelsen deraf vil altsaa ikke faa Karakter af Fattighjælp, og for det andet, at Sogneraadene kunne bevilge Udgifterne til en saadan Skolebespisning eller til Støtte af en Forening, som tager denne Sag op, uden at de behøve Amsraadets Tilladelse dertil. Det var et Lovforslag, som gav vedkommende Kommuner Ret, men ikke paalagde dem Pligt til at bespise fattige Skolebørn. Som det høje Ting vil erindre, strandede Forslaget imidlertid i det andet Ting. Men straks efter Venstreministeriets Tiltrædelse toges Sagen op i en lidt ændret Skikkelse, og der blev gennemført den Lov af 23. Maj 1902, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne nu har omtalt. Efter denne Lov kan en Kommunalbestyrelse uden at skulle indhente højere Autoriteters Samtykke yde lige saa meget af Kommunens Kasse, som der ydes af private til en saadan Bespisning, medens Udredelsen af yderligere Bidrag fra Kommunekassen kræver ligesom andre af den Art Bevillinger, der ligge udenfor de almindelige kommunale Udgifter, for Landkommunernes Vedkommende Amsraadets og for Købstædernes Indenrigsministerens Samtykke.

Hvad der opnaaedes ved Loven af 1902 er for det første, at det nu er fastslaaet, at det offentlige kan yde Skolebespisning til Børn, uden at dette har Fattighjælps Virkning for dem, hvem Forsørgelsespligten paahviler, og dernæst, at Kommunerne ere stillede frit med Hensyn til Bevillinger til de Foreninger, som tage denne Sag op. De ere stillede frit med Hensyn til Ydelsen af Bidragene, saaledes at de ikke for denne Udgiftspost ere undergivne de sædvanlige højere Autoriteter, saa længe den enkelte Kommunes Bidrag ere indenfor samme Størrelse som de pri-